

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a JUDr. Dalily Marečkové ve věci žalobce: **Ing. R. Ch.**, zastoupen společností Auditorská a daňová kancelář s. r. o., IČO: 64939090, se sídlem Husitská 344/63, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – Střed, o **žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 25. 6. 2012, č. j. 3377/12-1500-200379,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, kterým bylo zčásti změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Kladně (dále jen „finanční úřad“) ze dne 21. 3. 2012, č. j. 72441/12/0300020/200223. Finanční ředitelství v Praze ve svém rozhodnutí dospělo k závěru, že žalobci, který v probíhajícím finančním řízení uplatnil podle ustanovení § 107 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění novely provedené zákonem č. 30/2011 Sb. (dále jen „daňový řád“) nárok na náhradu nákladů řízení, nenáleží náhrada ušlého výdělku jakožto osobě v pracovněprávním poměru podle ustanovení § 2 vyhlášky Ministerstva financí č. 382/2010 Sb., o náhradě ušlého výdělku a náhradě hotových výdajů při správě daní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „náhradová vyhláška“), ale jakožto osobě výdělečně činné mimo pracovní poměr podle ustanovení § 3 náhradové vyhlášky; a dále mu náleží cestovní výdaje nikoliv za použití silničního motorového vozidla, ale ve výši

odpovídající použití železniční dopravy z místa trvalého pobytu žalobce do sídla finančního úřadu. Z tohoto důvodu Finanční ředitelství v Praze žalobou napadeným rozhodnutím změnilo prvoinstanční rozhodnutí finančního úřadu tak, že původní částku přiznaného nároku na náhradu nákladů řízení ve výši 1.124 Kč snížilo na částku 317 Kč.

Žalobce v žalobě upozornil, že v průběhu odvolacího řízení před Finančním ředitelstvím v Praze vznesl výslovný požadavek na nařízení ústního jednání v přítomnosti svého zástupce. Odkázal přitom na svou odpověď ze dne 1. 6. 2012 reagující na výzvu Finančního ředitelství v Praze č. j. 2592/12-1500-200379. Finanční ředitelství v Praze však jeho požadavek odmítlo, což v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnilo tím, že žalobce byl s hodnocením předložených důkazních prostředků a s názorem odvolacího orgánu seznámen, žádné další důkazní prostředky nepředložil, takže skutkový stav zůstal takový, jaký byl v době doručení písemnosti č. j. 2592/12-1500-200379, kterou byla žalobci poskytnuta možnost vyjádřit se ke všem prováděným důkazům a správnímu uvážení odvolacího orgánu. Žalobce s tímto postupem nesouhlasil, neboť je názoru, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu plyne, že i v daňovém řízení je povinnost vyhovět žádosti jednotlivce, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a mohl se tak vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Svůj názor podpořil citací části odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 9 Afs 79/2009 - 93 odkazující též na nález Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 173/01. Napadené rozhodnutí proto označil za nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, protože věc nebyla projednána v jeho přítomnosti a nemohl se tak vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Finanční ředitelství v Praze (t. č. vystupující v pozici žalovaného) ve svém vyjádření ze dne 26. 11. 2012 uvedlo, že o nároku na náhradu nákladů řízení rozhodlo na základě listinných důkazů předložených žalobcem v řízení na prvním stupni a dokazování již nedoplňovalo. Připomnělo, že svým přípisem č. j. 2592/12-1500-200379 seznámilo žalobce se svým právním názorem na uplatněný nárok na náhradu nákladů řízení a vyzvalo ho k vyjádření, popř. k předložení důkazních prostředků ve lhůtě 15 dnů od doručení uvedeného přípisu. Podle názoru Finančního ředitelství v Praze byl tento postup v souladu s ustanovením § 115 odst. 2 a odst. 3 daňového řádu, které ukládá odvolacímu orgánu seznámit odvolatele s výsledkem dokazování a s právním názorem odlišným od právního názoru orgánu prvního stupně, nestanoví však formu tohoto seznámení. Finanční ředitelství v Praze tak pro tento úkon zvolilo písemnou formu, přičemž žalobce svůj požadavek na ústní projednání vyslovil až později ve své odpovědi ze dne 1. 6. 2012 reagující na výzvu uvedenou v přípise č. j. 2592/12-1500-200379. Tento požadavek však byl odmítnut z důvodu, že žalobce byl s právním názorem a s hodnocením důkazních prostředků seznámen právě v písemnosti č. j. 2592/12-1500-200379 a byla mu dána možnost vyjádřit se ke všem důkazům a ke správnímu uvážení Finančního ředitelství v Praze, které má za to, že tímto postupem nebyla porušena kontradiktornost řízení a zásada rovnosti zbraní, a proto vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemohlo být pro žalobce překvapivým. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu předpokládá seznámení s výsledkem daňového řízení způsobem, jaký zvolilo Finanční ředitelství v Praze, nemohlo mít nevyhovění požadavku na ústní projednání za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc ustanovení § 115 odst. 4 daňového řádu znamená určitou koncentraci daňového řízení, kdy po uplynutí lhůty odvolací orgán k návrhům na provedení dalších důkazů nepřihlíží, přičemž v tomto případě byl požadavek na ústní projednání vznesen až po lhůtě stanovené přípisem č. j. 2592/12-1500-200379, a proto by vyhovění tomuto požadavku znamenalo porušení shora uvedeného ustanovení, neboť žalobci by byla poskytnuta opakovaná možnost doplnit jím předložené důkazy a uplatněné odvolací námitky, čímž by byla porušena i zásada rovného zacházení. Finanční ředitelství v Praze opakovaně zdůraznilo, že žalobci byla možnost vyjádřit se k provedenému

dokazování a právnímu názoru odvolacího orgánu poskytnuta, čehož využil ve své odpovědi ze dne 1. 6. 2012, a proto není pravdou, že žalobcova věc nebyla projednána v jeho přítomnosti bez možnosti vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Z výše uvedených důvodů navrholo zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud v dané věci zjistil následující relevantní skutečnosti:

Na základě dožádání Finančního úřadu ve Veselí nad Moravou ze dne 5. 12. 2011 předvolal finanční úřad žalobce k podání svědecké výpovědi za účelem objasnění skutečností týkajících se obchodních vztahů mezi společnostmi K., a.s. - v likvidaci, IČO: xx, (dále jen „K.“) a P. C., s. r. o., IČO: xx. Dne 30. 1. 2012 proběhl v sídle finančního úřadu výslech žalobce za účasti jeho zástupce; průběh tohoto výslechu je zaznamenán v protokolu č. j. 6320/12/030932202057.

Podáním ze dne 7. 2. 2012 žalobce požádal finanční úřad o náhradu ušlého výdělku ve výši 3.449,85 Kč a o náhradu hotových výdajů zahrnujících náhradu za použití silničního motorového vozidla ve výši 2.553 Kč, náhradu pohonných hmot ve výši 3.812,02 Kč a stravovací výdaje ve výši 76 Kč. Celkem tedy žádal o náhradu nákladů řízení ve výši ve výši 9.890,87 Kč. K žádosti přiložil kopii přípisu společnosti K. ze dne 3. 2. 2012 „Potvrzení pro účely svědeckého“ a kopii technického průkazu použitého vozidla.

V návaznosti na tuto žádost vydal finanční úřad rozhodnutí ze dne 21. 2. 2012, č. j. 39125/12/030020/200223, jímž žalobci přiznal nárok na náhradu řízení ve výši 0 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, přičemž Finanční ředitelství v Praze (*vykonávající t. č. působnost odvolacího orgánu*) shledalo, že žalobce by měl mít nárok na náhradu cestovních nákladů z místa bydliště na finanční úřad a zpět ve výši základní náhrady a spotřebovaných pohonných hmot a dále na náhradu mzdy za dobu cesty na finanční úřad a zpět, a dále též za dobu úředního jednání. Proto postupem podle § 116 odst. 3 daňového řádu vrátilo věc finančnímu úřadu. Ten následně vydal rozhodnutí ze dne 21. 3. 2012, č. j. 72441/12/0300020/200223, jímž v rámci částečné autoremedury [§ 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu] odvolání zčásti vyhověl a své předchozí rozhodnutí ze dne 21. 2. 2012 změnil tak, že žalobci přiznal na náhradu nákladů řízení v částce 1.124 Kč.

Proti naposled zmiňovanému rozhodnutí finančního úřadu podal žalobce odvolání, v němž navrhoval, aby mu finanční úřad vedle dosud přiznaných nákladů navíc přiznal ještě i náhradu ušlého výdělku za cestu ze svého pracoviště ve V. do sídla finančního úřadu a zpět ve výši 1.553 Kč a stravné ve výši 76 Kč.

Finanční ředitelství v Praze ve svém sdělení ze dne 10. 5. 2012, č. j. 2592/12-1500-200379 popsalo dílčí nedostatky, které spatřovalo v nároku žalobce na náhradu nákladů řízení. Předně nesouhlasilo s délkou žalobcem vykázané pracovní nepřítomnosti, kterou s ohledem na dobu trvání výslechu u finančního úřadu a vzdálenost mezi Kladnem a Velkou nad Veličkou považovalo za nepřiměřenou, a vyzvalo žalobce k vysvětlení této nesrovnalosti. Dále uvedlo, že Ing. J. F., který vypracoval předložené potvrzení společnosti K., působí v této společnosti podle výpisu z obchodního rejstříku jako člen dozorčí rady, a proto je pochybné, zda žalobci potvrzení zaměstnavatele pro výpočet ušlého zisku vystavila osoba k tomu oprávněná. S odkazem na výpis z obchodního rejstříku Finanční ředitelství v Praze rovněž shledalo, že žalobce zastává ve společnosti K. pozici likvidátora, a proto by poskytovaná náhrada ušlého výdělku měla být určena podle ustanovení § 3 náhradové vyhlášky, které upravuje výpočet náhrady ušlého výdělku pro osoby mimo pracovní poměr, a nikoliv podle ustanovení § 2 náhradové vyhlášky určující výpočet náhrady ušlého výdělku pro osoby v pracovněprávním vztahu. Finanční ředitelství v Praze naopak nemělo z předložených dokladů za prokázané, že by žalobce byl v pracovněprávním poměru ke společnosti K., a proto jej vyzvalo k předložení důkazu o tom, že mu s touto společností pracovněprávní vztah

vznikl. Nakonec Finanční ředitelství v Praze upozornilo, že v daném případě nebyl žalobci ze strany finančního úřadu udělen předchozí souhlas s použitím silničního motorového vozidla, který je podle ustanovení § 5 odst. 4 náhradové vyhlášky pro vznik náhrady nákladů za použití silničního motorového vozidla nezbytný, přičemž žalobce o použití tohoto způsobu dopravy ani nepožádal. Nemohl mu proto vzniknout nárok na úhradu jím uplatněných výdajů za jízdné. V návaznosti na shora uvedené nedostatky pak Finanční ředitelství v Praze podrobně popsalo, jakým způsobem a podle jakých právních předpisů měl být proveden správný výpočet žalobcovy náhrady ušlého výdělku a náhrady jízdného, a shledalo, že v případě ušlého výdělku žalobci vznikl nárok odpovídající částce ve výši 283 Kč za jednu hodinu účasti na řízení, a v případě jízdného nárok odpovídající částce ve výši 34 Kč rovnající se ceně za použití železniční dopravy mezi bydlištěm žalobce (Pavlov) a sídlem finančního úřadu (Kladno). Finanční ředitelství v Praze proto vyslovilo závěr, že žalobci vznikl nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 317 Kč a současně vyzvalo žalobce, aby se ke shora uvedené úvaze vyjádřil a popřípadě předložil důkazní prostředky, které by názor finančního ředitelství vyvrátily, k čemuž žalobci stanovilo lhůtu 15 dnů od doručení tohoto sdělení. Jak vyplývá z příložené doručenky, předmětné sdělení bylo dne 20. 5. 2012 doručeno do datové schránky žalobcova zástupce.

Na shora specifikované sdělení Finančního ředitelství v Praze reagoval žalobce vyjádřením ze dne 1. 6. 2012, ve kterém rozporoval některé jeho závěry. K otázce přiměřenosti délky své pracovní nepřítomnosti uvedl, že dobu 6,5 hodin považuje s ohledem na vzdálenost 690 km za přiměřenou. Dále se vyjádřil k otázce oprávněnosti Ing. F. vystavit potvrzení pro výpočet ušlého zisku, kdy uvedl, že jej nestihá důkazní břemeno prokazovat oprávnění jiné osoby jednat za společnost K.. Navíc tvrdí-li odvolací orgán, že zde pracovní poměr nevznikl, považoval žalobce za nesmyslné dokazovat správnost potvrzení, když je pro určení výše svědeckého nerozhodné. Rovněž namítl, že jde o řízení o svědeckém, v němž není daňovým subjektem, tudíž se na něj nevztahuje ustanovení § 92 daňového řádu, a proto není povinen předkládat nic víc než podklady taxativně vyjmenované v náhradové vyhlášce, což splnil. Nakonec zpochybnil zákonnost požadavku na souhlas správce daně udílet souhlas s použitím silničního vozidla, neboť daňový řád Ministerstvu financí neumožňuje tuto podmínku přidat, a navíc podle ustanovení § 5 odst. 4 náhradové vyhlášky je nutno o souhlas žádat pouze v případě použití silničního motorového vozidla nadstandartní třídy. V závěru svého vyjádření žalobce požádal, aby jeho odvolání bylo ústně projednáno v přítomnosti jeho zástupce, a bylo tak realizováno právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům.

Od obdržení výše uvedeného žalobcova podání již Finanční ředitelství v Praze další procesní úkony neprovádělo a přistoupilo k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, v důsledku čehož přešla dosavadní působnost Finančního ředitelství v Praze na žalovaného (tj. Odvolací finanční ředitelství). Dle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. S ohledem na změny v organizaci finanční správy a postavení jejích orgánů v soudním řízení správním proto bude soud v následujícím textu hovořit o žalobou napadeném rozhodnutí jako o rozhodnutí žalovaného a o právních závěrech tohoto rozhodnutí, jako o závěrech žalovaného, byť si je vědom, že napadené rozhodnutí fakticky nevydával žalovaný, ale jiný orgán (Finanční ředitelství v Praze).

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí.

Žalovaný svůj souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání udělil v rámci vyjádření ze dne 26. 11. 2012, žalobce pak dodatečně ve svém podání ze dne 29. 10. 2014. Soud proto přistoupil k rozhodování věci samé bez nařízení jednání.

Krajský soud v Praze vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Na tomto místě považuje zdejší soud za vhodné poznamenat, že podaná žaloba se opírá pouze o jediný žalobní bod, v němž je namítáno, že odvolací orgán i navzdory výslovné žádosti účastníka nenařídil ústní jednání, čímž porušil jeho právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Tímto je v podstatě vyčerpán rozsah, v němž se zdejší soud bude postupem finančních orgánů zabývat. V žalobě naopak – na rozdíl od řízení před finančními orgány – nebylo nic namítáno k provádění či hodnocení jednotlivých důkazů, ani k otázce správnosti aplikace právních předpisů. Krajský soud v Praze proto zdůrazňuje, že se při přezkumu rozhodnutí žalovaného nezabýval správností vypočtené náhrady nákladů řízení (jež byla v řízení před finančními orgány zjevně jádrem sporu), ale s ohledem na rozsah žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) pouze zjišťoval, zda samotné nevyhovění žalobcovu požadavku na nařízení ústního jednání před odvolacím orgánem mohlo mít v daném případě vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí či nikoliv.

Řízení o náhradě ušlého výdělku a hotových výdajů je ze své povahy jakýmsi „vedlejším“ řízením, vedeným bez ohledu na předmět hlavního řízení, kterým bylo v nyní projednávané věci řízení o vyměření daně. Daňový řád ani náhradová vyhláška však na rozdíl od jiných procesních předpisů (*srov. např. § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů*) neobsahují žádné obecné ustanovení upravující podmínky pro nařízení ústního jednání. V řízeních o správě daní i souvisejícím řízení o náhradě ušlého výdělku a hotových výdajů se tudíž k nařízení ústního jednání přistupuje podle okolností konkrétního řízení na základě uvážení správce daně.

Krajský soud v Praze se proto zaměřil na to, zda v tomto konkrétním řízení mohla úvaha správce daně (žalovaného), že nepřistoupí k provedení ústního jednání, v konečném důsledku omezit účastníka řízení (žalobce) v jeho právu uplatňovat v plném rozsahu úkony, které mu v řízení o náhradě ušlého výdělku a hotových výdajů příslušely.

Takové pochybení však soud v projednávané věci neshledal.

Předně je třeba vzít v potaz, že v řízení před žalovaným i finančním úřadem se náhrada ušlého výdělku a hotových výdajů vyhodnocovala pouze na základě listinných podkladů dodaných žalobcem coby jediným účastníkem řízení. Je tedy zřejmé, že v průběhu celého řízení se nevyskytl žádný důkazní prostředek, o němž by žalobce již v době podání své žádosti nemohl vědět. Žalovaný pak prostřednictvím sdělení ze dne 10. 5. 2012, č. j. 2592/12-1500-200379, seznámil žalobce s tím, které z jím navržených důkazů provedl, s jakými dalšími skutečnostmi tyto důkazy konfrontoval (*výpis z obchodního rejstříku*), jaké závěry z provedeného dokazování vyvodil (*pochybnosti o existenci pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a společností K.; užití silničního vozidla bez souhlasu správce daně*), i jaký vliv budou mít tyto závěry na právní posouzení věci samé (*výpočet náhrad bude proveden podle jiných ustanovení náhradové vyhlášky a bude nižší*). Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalovaný jiná dokazování než ta, s nimiž seznámil žalobce v rámci výše uvedeného sdělení ze dne 10. 5. 2012, č. j. 2592/12-1500-200379, neprováděl. Z toho je zřejmé, že žalobce byl doručením zmiňovaného sdělení seznámen se všemi důkazy, které byly v řízení provedeny.

Soud přitom nemá pochyb, že v patnáctidenní lhůtě počítané od okamžiku doručení shora specifikovaného sdělení mohl žalobce písemně odvolacímu orgánu reálně sdělit to samé, co by mu mohl sdělit ústně během jednání. Sotva si totiž lze představit, že by v dané věci žalobce nebo jeho zástupce mohli během ústního jednání přednést nějakou skutečnost, kterou by zároveň nemohli objektivně popsat v rámci písemného sdělení. Naopak není zřejmé, v čem by žalobci jeho osobní přítomnost na jednání tak pomohla, resp. čím by jej možnost poskytnout svá vyjádření písemně ve stanovené lhůtě natolik znevýhodnila oproti ústnímu nadiktování do protokolu. S názorem žalobce, že by se v důsledku své osobní nepřítomnosti na jednání před správním orgánem nemohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, proto nelze souhlasit.

Zdejší soudu má za to, že obecný požadavek na projednání věci v přítomnosti účastníka obsažený v čl. 38 odst. 2 Listiny nelze chápat natolik široce, že by v každém řízení a za každých okolností muselo být vyhověno návrhu na nařízení ústního jednání. Ostatně i soudní praxe dovodila, že v situacích, kdy řízení není ovládáno zásadou ústnosti a kdy se navrhovateli dostalo prostoru, aby svůj postoj v průběhu řízení mohl jasně vyjevit a kdy ani z návrhu na nařízení ústního jednání neplyne žádná konkrétní otázka, která by na ústním jednání měla být řešena, pak správnímu orgánu povinnost nařídit ústní jednání nevzniká (*srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2010, č. j. 62 Ca 94/2008 – 130, dostupný na www.nssoud.cz*). Dokonce i v případech, kdy nařízení ústního jednání ukládá zákon a správní orgán jej neprovede, soudní praxe dovodila, že nenařízení jednání je sice vadou, která však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (*srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 – 60, dostupný na www.nssoud.cz*). Z právě uvedených závěrů, byť byly přijaty ve vztahu k předchozí právní úpravě, soud vycházel i v nyní projednávané věci, neboť neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.

Jak bylo uvedeno výše řízení o správě daní i související řízení o náhradě ušlého výdělku a hotových výdajů neobsahují ustanovení, jež by správci daně obligatorně ukládalo nařídit ústní jednání. Z toho lze vyvodit, že správce daně by měl ústní jednání nařídit zejména tehdy, pokud by osobní konfrontace účastníků s prováděnými důkazy mohla pomoci objasnit stav věci tak, aby co nejúplněji zjistil skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Nicméně v souvisejícím řízení o náhradě ušlého výdělku a hotových výdajů je výsledné rozhodnutí o nákladech řízení založeno takřka výhradně na podkladech předložených jediným účastníkem (oprávněnou osobou), přičemž konání ústního jednání by v takovém případě jen sotva mohlo lépe pomoci objasnit skutečný stav věci. Nejinak tomu bylo i v tomto případě, kdy by konání ústního jednání nemohlo žalovanému ohledně problematiky nákladů řízení přinést žádný klíčový důkaz (*opět srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2010, č. j. 62 Ca 94/2008 – 130, dostupný na www.nssoud.cz*).

Ústní jednání by bylo důvodné například v situaci, když by správní orgán prováděl takový úkon, který ze své podstaty vyžaduje osobní přítomnost aktérů. Tím by mohl být například výslech svědků, kdy v řízeních o správě daní má daňový subjekt právo být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností (*srov. § 96 odst. 5 daňového řádu*). Právě neumožnění osobní přítomnosti daňového subjektu při výslechu svědka by představovalo takovou procesní vadu, která by odůvodňovala zrušení rozhodnutí pro nezákonnost (*k otázce osobní přítomnosti daňového subjektu při výslechu svědků srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007, dostupný na www.nssoud.cz*). O to se však v nyní posuzované věci nejednalo.

Pokud jde o žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 9 Afs 79/2009 – 93, či nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 173/01), jejich závěry na nyní posuzovanou situaci nepřiléhají. Jak totiž vyplývá z obsahu

shora specifikovaných judikátů, předmětem jejich přezkumu byly případy, kdy správní orgány vycházely při vydání svých rozhodnutí z důkazů, s nimiž opomněly seznámit účastníky či je dokonce zahrnout do spisové dokumentace – a právě tím došlo k porušení práva účastníků vyjádřit se k provedenému dokazování.

To však opět není případ nyní projednávané věci. Zde se nejednalo o opomenutí přizvat účastníka k nařízenému ústnímu jednání, ani o neseznámení účastníka s důkazem získaným při ústním jednání. V této věci pouze nebylo vyhověno požadavku účastníka na svolání ústního jednání, neboť účastník svá vyjádření k prováděným důkazům mohl předložit bez ohledu na to, zda se jednání bude konat či nikoliv. Soud znovu zdůrazňuje, že neshledal žádné relevantní okolnosti, které by žalobci důvodně bránily plně popsat svá vyjádření k prováděným důkazům již v rámci podání ze dne 1. 6. 2012, popř. v jiném podání učiněným nejpozději 15 dnů od doručení sdělení ze dne 10. 5. 2012, č. j. 2592/12-1500-200379. Byl-li žalobce názoru, že skutečnosti, které se chystá uvést, nelze sdělit jinak než formou ústního přednesu v sídle žalovaného či jiného orgánu, pak se o tom měl výslovně zmínit současně se svým požadavkem na nařízení ústního jednání, a případně též uvést, z čeho tak usuzuje. O nemožnost vyjádřit se k prováděným důkazům zde tedy nejde.

Z výše uvedených důvodů neshledal Krajský soud v Praze žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 13. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost : A. Léblová